

CULTURA-ESPECTACLES

ART

La galeria Cyprus de Sant Feliu de Boada va obrir la seva temporada el 15 de juny amb la inauguració d'una exposició molt interessant de Frederic Amat (Barcelona, 1952) que es podrà visitar fins a final

d'aquest mes. L'artista presenta una sèrie de tècniques mixtes i una col·lecció de ceràmiques que recreen una mena de menú imaginari amb suculentos visceres. Però Frederic Amat també és escenògraf,

disciplina que ha treballat al costat de gent com Fabià Puigserver i Lluís Pasqual. El dia 27 d'aquest mes es presentarà al Festival de Peralada l'òpera *Pepita Jiménez*, amb escenografia seva.

FREDERIC AMAT. Artista i escenògraf

«La ceràmica pot ser metàfora de l'home»

TINA CASADEMONT

■ **Sant Feliu de Boada.**— Com neix i què és aquesta exposició?

—«Tota exposició és una coincidència de voluntats. Per un costat hi havia l'interès dels Casanovas, de Cyprus, de fer una exposició, i coincidia que jo feia un any i mig que estava treballant a la Fundació Llorenç Artigas de Gallifa, i vaig pensar que Cyprus era un lloc idoni per mostrar la feina que estava fent. Paral·lelament hi havia uns dibuixos que tenia a l'estudi que, no d'una manera premeditada, però complementaven les ceràmiques, i he intentat aquesta constel·lació que es presenta. Amb la ceràmica, sempre hi he tingut una mena d'aproximació física. La ceràmica pot esdevenir metàfora de l'home. Vaig caure en la temptació de fer-ne perquè la meua obra és molt pròxima al treball de textures, i les referències que tenia de la Fundació Llorenç Artigas, amb la feina que ha fet amb altres artistes, com Joan Miró, amb el forn de llenya, encara em va estimular més, i m'hi vaig posar. I no és un món d'encerts, sinó de sorpreses, agradables i desagradables, perquè no és només la voluntat d'un, sinó també del que ofereix el foc i els esmalts. Tot això és una aventura, i implica unes incògnites i unes troballes. Tant de bo hi siguin aquestes troballes!»

—No les ha sentides?

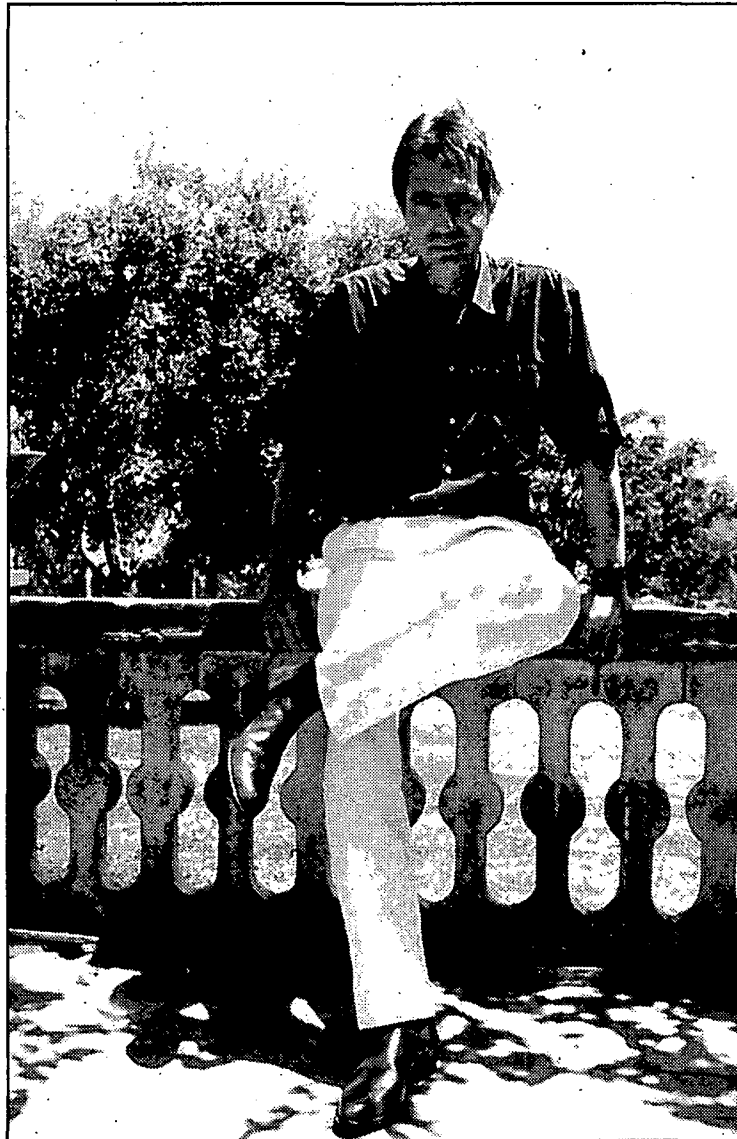
—«Sí, però jo sóc un espectador molt negatiu de la meua pròpia obra. Justament això és el que em fa tirar endavant. No hi ha cap coïscència davant la feina. Sempre dic 'Sí, però...' Però la gent que estimo i que té criteri m'ha donat l'aprovat, han sigut molt condescendents.»

—Quines incògnites ha aconseguit desxifrar?

—«Quan parlo d'incògnites, parlo d'un enigma, un misteri que té la pròpia ceràmica, la transparència, l'esmatat. Intento traduir en paraules una cosa més sensual, una relació de fisicalitat amb el fang.»

—Quant a la temàtica?

—Sempre he volgut fer plats. I en el procés de fer la ceràmica va sortir involuntàriament una mena de menú imaginari. Félix



Frederic Amat, als jardins de la galeria Cyprus de Sant Feliu de Boada, on aquests dies exposa el seu treball recent. Foto: DAVID BOSCH.

de Azúa, que ha fet el text del catàleg, parla d'aquesta mena d'ofertament d'un menú imaginari, transgressor i fins i tot subversiu.»

—Quina mirada vol transmetre?

—«El que vull és segrestar la mirada. Jo desaparec darrere l'obra. La meua mirada no importa, està rere el quadre. El que m'interessa és poder fer una proposta o una obra que segresti una mirada de coneixement i de riquesa per l'espectador. Parlo de la riquesa del més íntim que un té, que és l'esperit. És curiós, quan un contempla una obra pictòrica

que li agrada, fins i tot té reaccions físiques. Després hi ha una ràcia de l'intel·lecte, perquè entrem en el món de les subjectivitats.»

—Pel que fa al seu treball com a escenògraf, he llegit que vol dirigir *Viaje a la luna*, un guió cinematogràfic escrit per Lorca.

—«Això és un projecte que no està covat però s'està covant. Quan vius la pintura, veus que és una mena de *self-service*, però el cinema, no; depens d'un equip i d'un pressupost que permeti fer el projecte. El projecte és una meravella, estic molt il·lusionat,

dependrà que hi hagi els mitjans, hi ha intencions, però tot això s'ha de configurar. El que és important és que la pel·lícula està dibuixada. Té una dimensió plàstica, m'atreveiria a dir quasi pictòrica, és un collage d'imatges que aparentment està bastant a prop del surrealisme però hi ha una lògica poètica darrere. Al marge d'això, sí que hi ha un altre projecte, la presentació que fem el 27 de juliol al Festival de Peralada d'una òpera de la qual m'he fet responsable de l'espai escènic i del vestuari, que és la *Pepita Jiménez*, una versió que es va fer a començament de segle amb música d'Isaac Albéniz sobre la famosa novel·la de Juan Valera.»

—Algun altre projecte?

—«El que sempre m'inquieta, m'estimula i em segresta més, el projecte de treballar cada dia a l'estudi. Mai crec en projectes, crec en la feina que un fa cada dia a l'estudi treballant, amb les seves troballes i els seus errors.»

—És més escenògraf o pintor?

—«És que l'escenògraf també té una dimensió artística. Una de les peculiaritats de l'artista del segle XX és, afortunadament, aquesta curiositat interdisciplinària. El teatre necessita aquesta aportació plàstica. He fet poques escenografies, però he tingut la sort i el privilegi de treballar amb gent que respecto i estimo i amb obres que m'interessaven, i això és un estímul. El que m'interessa més són aquestes obres amb una dimensió poètica, com va ser el *Roberto Zucco*, de Koltés, o coses com la que he fet tot just ara a Madrid amb Lluís Pasqual, Núria Espert i Alfredo Alcón, a *Haciendo Lorca*; o la música, vaig fer una col·laboració amb *El amor brujo*, de Falla.

—Per quina línia aposta en l'escenografia?

—«És un diàleg amb l'obra, amb el director, amb els actors, amb les possibilitats. D'aquestes converses, a vegades discussions profundes, sorgeix una imatge, una proposta escènica que sempre està al servei no de la pretensió d'una instal·lació plàstica d'un artista, sinó al servei de la representació d'una obra, d'una celebració de la vida, que és el que finalment és el teatre.»

El Cornamusam d'Olot estrena mascota i inicia la cinquena edició

RAMON ESTEBAN

■ **Olot.**— La cinquena edició del Cornamusam, que s'inicia aquesta nit, estrena mascota: una cabreta, matèria primera dels sacs de gemecs. El festival, que reunirà una vintena de solistes o grups de cornamusaires o sacaires de Catalunya i altres països, inclou un concert de The Tannahill Weavers i una tocada conjunta, per primer cop al país, de nou sacaires. Simó Busquets, de L'Home del Sac, s'encarregarà d'obrir el festival, que s'allarga fins demà, organitzat pel grup olotí Til·ler.

El vallesà Simó Busquets farà avui la Tocada d'Inici des del singular Balcó dels Espants, al capdamunt de la façana del temple de Sant Esteve, a 2/4 d'11 de la nit. Mitja hora més tard, el mateix intèrpret, amb la resta de la seva formació, L'Home del Sac, i el grup Bufalodre oferirà unes toques al pati de l'Hospici. Després, Traüt de Tarí animarà un ball.

La presentació de la mascota del festival, una cabreta de fibra de vidre, a la placeta del rector Ferrer a 2/4 de 7 de la tarda, té tots els números per convertir-se demà en una concentració infantil, atesa la identitat dels padrins: el drac, el pollastre, el conill, el porc i el xai, l'àliga nova i el gat; o sigui, les bestioles locals més preciades pels menuts. Nou sacaires i el grup So Nat, en una conjunció inèdita a Catalunya, interpretaran la marxa de la cabreta, i seguidament començarà la tradicional cercavila ambientada per algunes de les formacions participants.

A 2/4 d'11 de la nit, a l'Hospici, hi haurà el plat fort del festival. Primer els asturians Los Texedor i després The Tannahill Weavers, figures destacades de la música tradicional escocesa, protagonitzaran el concert més esperat del festival, que s'acabarà amb un ball de Clau de Lluna.

Ministrils del Raval obre avui a Girona el cicle Gir-Ona-Folc

■ **Girona.**— La formació vallesana Ministrils del Raval obrirà avui el cicle d'activitats de música tradicional Gir-Ona-Folc a la plaça de l'Assumpció, del barri de Sant Narcís, de Girona, on protagonitzaran un concert i una sessió de ball a 2/4 d'11 de la nit. Abans, a les 7 de la tarda, el grup dirigirà un taller de danses catalanes al mateix espai. Ministrils del Raval té publicat el disc *Filomena*.

Les següents actuacions del cicle aniran a càrrec del conjunt nord-català Ministrils del Rosselló (12 de juliol), el grup valencià Tres Fan Ball (19 de juliol) i la banda catalana De Soca-rel (26 de juliol). Abans de cada vetllada nocturna de concert i ball, hi haurà sempre una sessió de tarda de taller de dansa. / X.P.

Tomeu Penya ofereix un concert benèfic aquesta nit a Figueres

■ **Figueres.**— El cantautor mallorquí Tomeu Penya ofereix aquesta nit a Figueres un concert a benefici de les entitats Mifas de l'Alt Empordà i Pacem. Durant l'actuació, que tindrà lloc a l'esplanada de davant del nou pavelló poliesportiu municipal i començarà a les 11 de la nit, l'autor de *Plou* interpretarà cançons del seu últim disc, *Anuats*. / X.P.

«Seria ridícul considerar-me successor de Puigserver»

T.C.

■ Què pensa d'aquestes combinacions obra antiga-escenari modern ara tan prodigades?

—«S'ha de llegir el teatre com tota creativitat, amb moltes lectures. Hi ha contemporitzacions que són escaients i perfectes i n'hi ha que estan fora de joc. Però el teatre permet tot aquest joc. És el cas, que tenim, per exemple, al Teatre Lliure, aquesta revisió del *Rei Lear*, de Shakespeare, feta per una actriu, esdevé com un somni. El teatre, com la pintura i l'art en general, té moltes mirades. No hi ha cosa més sòrdida que una obra d'art monolítica,

deixa de ser obra d'art.»

—Es considera una mena de successor de Fabià Puigserver?

—«Això seria un luxe. No successor, però sí hereu, d'una manera de treballar, d'entendre la vida i d'honradesa profunda davant la feina teatral, que no es pot deslligar mai del que és una actitud davant la vida. Sortosament vam ser molta gent que vam aprendre d'ell, i seria molt pretensions, ridícul, idiota i cretí pensar per un moment sentir-me'n successor. Ara, sí hereu d'una manera de fer.»

—Quines han estat les principals aportacions d'haver treballat

llat al costat de Lluís Pasqual?

—«Barallar-me constantment, però jo només em barallo amb la gent que estimo. Amb ell, tenim un procés intuïtiu. Cadascú posa sobre la taula les seves intuïcions, i tot just després es converteix en una gran exigència mútua, i això està bé, però és dur; a vegades jo l'engegaria a ell i ell a mi, però per sobre d'això hi ha una fidelitat i unes ganes de fer les coses tan ben fetes com puguem. Amb en Lluís he tingut unes aventures molt peculiars i que jo considero meves privilegiades, i li dec molt per la possibilitat que m'ha donat d'entrar en terrenys teatrals

on, evidentment, personalment m'hauria estat més difícil. D'altra banda, i això hauries de preguntar-li a ell, hi ha el perquè m'ha triat a mi. Jo crec que és per aquesta voluntat mútua de sorpresa que tenim. Jo sé que en Lluís, si no el sorprenen, s'avoreix, i a mi em passa el mateix.»

—Hi ha alguna obra escenogràfica que desitgi especialment fer?

—«Òpera, perquè un dels aliments de la pintura, més enllà de la vida i les persones, és la música. Hi ha òperes històriques que un dia o altre m'agradaria treballar; per exemple, entre moltes, *La flautia màgica*.»